

het gebruik van den maximaal-thermometer, de uitspraak, dat de inademing o. a. door contractie der buikspieren tot stand komt, en dat bij inspiratie de borstkas der vrouw zich meer in de *breedte* uitzet dan die van den man; dat gesteriliseerde melk wordt bereid door *langdurige* verhitting. Ook heb ik bezwaar tegen de cathgorische uitspraak, dat verwarming van de ziekenkamer door middel van gas het allerdoelmatigst is; dit moge voor Utrecht gelden, de ervaring, te Amsterdam met het gas van de Imperial opgedaan, leert anders.

Verder veroorloof ik mij de opmerking, dat de uitgever de prijs van het boekje veel te hoog heeft gesteld. Al is het uitgegeven met een liefdadig doel, men vergete niet, dat het bestemd is door ziekenverpleegsters te worden gekocht en dat met de beurzen van dezen moet worden rekening gehouden. (Toevallig verscheen dezer dagen te Leipzig een zeer lezenswaardig werkje van Dr. FÜRST: *Die häusliche Krankenpflege*. Dit beslaat in groot octavo 6 vel druks, is compres gedrukt, gebonden in keurigen linnen stempelband en *versierd* met een photographisch titelbeeld en 40 afbeeldingen, waaronder verscheidene zeer goed geslaagde photogravuren, en kost slechts 5 Mark).

De lezers van Dr. HULSHOFF's algemeene voorschriften zullen zeker mijn gevoelen deelen, als ik den wensch uitspreek, dat ook de andere docenten van den cursus er toe zullen willen besluiten, hun lessen te publiceeren, en dat deze tot één leerboek mogen worden vereenigd, in even keurigen vorm uitgegeven en tegen niet te hoogen prijs verkrijgbaar gesteld. De verpleging van kraamvrouwen en zuigelingen, tot mijn verwondering niet in het programma der Utrechtsche heeren opgenomen, zal daarbij niet mogen ontbreken. BLOOKER.

INGEZONDEN.

EEN DUBBEL DILEMMA.

De buitengewone Algemeene Vergadering wordt 7 December e. k. voor de vraag gesteld (N°. IV der werkzaamheden) of zij meent, „dat Art. 88 al. 3 „der Wet in de tegenwoordige omstandigheden van toepassing is op het „Hoofdbestuur”, m. a. w. of zij meent: 1°. dat het Hoofdbestuur in strijd met de wetten of besluiten der Algemeene Vergadering heeft gehandeld, en 2°. dat de overtreding zoo zwaar is, dat ontbinding van het Hoofdbestuur moet volgen 1).

1) Art. 88 al. 3 luidt: „Indien het blijkt, dat het Hoofdbestuur in strijd „met de wetten of besluiten der Maatschappij handelde, kan elke Afdeeling „haar bezwaar indienen bij de Algemeene Vergadering, die met een meer- „derheid van tweederden der aanwezige stemmen tot ontbinding van het „Hoofdbestuur kan besluiten, waarop onmiddellijk een interimaire bestu- „rende Commissie van vijf leden wordt gekozen, die tot de volgende Alge- „meene Vergadering de functiën van het Hoofdbestuur waarneemt”.

Alinea 3 bestaat uit twee heterogene geledingen.

Voor de beslissing omtrent het eerste lid wordt de helft + $\frac{1}{2}$, voor die van het tweede tweederden der stemmen vereischt.

Gesteld, beide geledingen vereenigen meer dan de helft positieve stemmen op zich, maar minder dan tweederden, wat dan?

Legaal behoort het Hoofdbestuur niet af te treden, *moreel* is het veroordeeld! *Eerste dilemma*.

Ik heb deze mogelijkheid gesteld, omdat zij mogelijk is. *Waarschijnlijk* acht ik het, dat er aan 1 weinig positieve stemmen zullen ontbreken, maar voor 2 niet de helft te vinden zal zijn.

Ad 1. Immers Art. 20 al. 1 zegt ondubbelzinnig, dat het Hoofdbestuur de besluiten van de Algemeene Vergadering heeft uit te voeren, in casu: de conceptie en verzending van het adres. Nu, dat heeft het Hoofdbestuur *te laat*, identisch met *niet*, gedaan. Het heeft in strijd met de Wet en met het besluit der vergadering van Juli l.l. gehandeld. Zelf erkent het dit, want het erkent zich schuldig; en geene Afdeeling, die waar wil zijn, zal het tegendeel beweren. Aan 1 zullen dus wel niet veel positieve stemmen ontbreken.

Ad 2. Iets anders is het met 2. Zal de schuld aan het Hoofdbestuur zóó zwaar toegerekend worden, dat tot zijn ontbinding besloten wordt?

De stemmen hierover zullen zich waarschijnlijk in drieën splitsen:

a. Ik stel mij voor, dat er Afdeelingen zijn, die de overtreding niet van dien aard achten, dat aftreding van zelfs het meest schuldige Hoofdbestuurslid eisch der omstandigheden is.

b. Afdeelingen, die wel voldoening eischen, doch de schuld niet zóó zwaar achten, dat zij ontbinding van het geheele Hoofdbestuur verlangen.

c. Afdeelingen, die de schuld zwaar genoeg achten, om de letterlijke uitspraak van de Wet te volgen, en ontbinding van het Hoofdbestuur eischen.

Het waarschijnlijkst acht ik het, dat er voor a en c zich niet heel veel stemmen zullen doen hooren; voor b zeer veel!

Immers, men wil voldoening voor de overtreding van Art. 20 al. 1, voldoening voor de ideëele (eer en goeden naam) en voor de mogelijke materiëele (verwerping van Art. 3 der Artsenwet) schade, aan onze Maatschappij toegebracht; en toch men wil geen onschuldigen, of zoo goed als onschuldigen treffen, gedachtig aan het juridisch axioom: „liever tien schuldigen vrij, dan „één onschuldige veroordeelen”.

Ik weet, dat er Afdeelingen zijn, die het zeer betreuren zouden, dat die leden, aan wie speciaal gewichtige belangen onzer Maatschappij, van de beurs en van de bibliotheek, zijn toevertrouwd en toe te vertrouwen zijn, dat deze leden in den stroom der veroordeeling werden medegesleept. Zoo meen ik, dat er Hoofdbestuurders zijn, die minder schuldig, zoo goed als onschuldig, ja, strikt genomen, onschuldig zijn te noemen: bijv. één, die Juli l.l. den Secretaris al gewaarschuwd heeft: „zorg nu, dat het adres bij „tijds verzonden wordt”, een ander, die verhinderd was de Juli-vergadering bij te wonen, en tamelijk excentrisch zijn domicilie heeft.

Zoo tellen wij er reeds een viertal, die, ja, volgens de *letter* van de Wet wel niet volstrekt onschuldig, *moreel* toch waarlijk de doodstraf niet hebben verdiend.

Men wil voldoening, men wil veroordeeling der schuldigen, maar onschuldigen straffen wil men niet.

En juist dit laat de Wet niet toe! De Wet zegt: alles of niets. En de Vergadering heeft geen vat op een deel van het Hoofdbestuur. *Tweede dilemma.*

In de Wet komt het Hoofdbestuur voor als één geheel.

De Algemeene Vergadering kan wat het Hoofdbestuur zijn „bureau” noemt, en dat het beschuldigt, niet ter verantwoording roepen, laat staan in staat van beschuldiging stellen. Zij heeft met het Hoofdbestuur in zijn geheel te doen. *Volgens de Wet* is het solidair aansprakelijk voor de begane fout. Art. 20 al. 1 zegt duidelijk, dat het Hoofdbestuur de besluiten der Algemeene Vergadering moet uitvoeren; niet de Secretaris, niet de President en Secretaris, maar het geheele Hoofdbestuur.

Dat ieder lid van het Hoofdbestuur afzonderlijk niet door de Algemeene Vergadering ter verantwoording kan worden geroepen, is een gebrek in onze Wet. Dit geldt vooral van die leden, die met zulke gewichtige ambten zijn bekleed, dat de vergadering hun benoeming aan zich gehouden heeft, en die niet wilde overlaten aan het Hoofdbestuur: Secretaris, Penningmeester, Bibliothecaris. Door de Algemeene Vergadering benoemd, kan deze hen niet eens ter verantwoording oproepen. Maar dit gebrek is *thans* niet te verhelpen.

Om voor het oogenblik uit dit dubbel dilemma, en in de tegenwoordige omstandigheden tot een zuivere stemming te geraken, terwijl het gecompliceerde voorstel van het Hoofdbestuur, n°. IV der werkzaamheden, tot onjuiste uitkomsten moet leiden, losse men dit op in de tweeledige motie, zooals die door den afgevaardigde van Tiel in de a. s. Algemeene Vergadering zal gesteld worden:

I. *De vergadering bepale, welk aandeel in de schuld ieder der Hoofdbestuur-leden hebbe.*

II. *Ontzegge haar vertrouwen aan ieder Hoofdbestuurslid, welks schuld in een mate blijkt, als de eer onzer Maatschappij niet gedooft.* Dr. S. R. HERMANIDES.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — Dr. WARD RICHARDSON beschreef in de zitting der Medical Society van 31 October een door hem uitgedachte methode van onderzoek, welke hij de „Intra-thoracic auscultation” noemde; deze bestaat daarin, dat een oesophagus-sonde wordt ingevoerd en het boveneinde daarvan met een biauralen stethoscoop wordt verbonden. Hij kon daardoor de bewegingen der sonde door het gehoor controleeren, haar afglijden langs de gladde mucosa oesophagi en haar aanraking met den ruweren maagwand en de ingesta aan eigenaardige geluiden erkennen. Ook hoorde hij de harttonen, zooals hij zegt, „from within the body”. Zijn sonde had zijdelingsche openingen en slechts dan strekte zij als geleidster der geluiden. RICHARDSON is zichzelf nog niet van de portée zijner methode bewust. Stricturen van